

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2S/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200111
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Dzurdzík PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1020200111.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD. a členov senátu JUDr. Jeannette Hajdinovej a JUDr. Vlastimila Pavlikovského, v právnej veci žalobcu: V. H. U. V., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť N. republika, zastúpeného spoločnosťou AGM partners, s.r.o., AK so sídlom Hlavné námestie č. 3, 811 01 Bratislava IČO: 47 258 586, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna č. 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BA2-2019/056037-003 zo dňa 19.11.2019, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu z a m i e t a.

Žalovanému sa právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I. administratívne rozhodnutia

1. Žalovaný rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA2-2019/056037-003 zo dňa 19.11.2019 podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-3 899-022/2019-PPC zo dňa 09.09.2019, ktorým bola žalobcovi ako účastníkovi konania zamietnutá žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 34 ods. 12 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 6 písm. g) cit. zákona.

2. Predmetné rozhodnutie bolo odôvodnený tým, že Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky je orgánom kompetentným v plnej miere zhodnotiť podnikateľskú činnosť. Z tohto pohľadu odvolací orgán poukázal na ustanovenie § 6 zákona číslo 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, kde je Ministerstvo hospodárstva SR ústredným orgánom štátnej správy, okrem iného aj pre podporu malého a stredného podnikania, stratégiu tvorby podnikateľského prostredia a podporu podnikateľského prostredia a pre vnútorný a zahraničný obchod. Z uvedeného vyplýva, že Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky má oprávnenie posudzovať dopad vykonávania podnikateľskej činnosti subjektov pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Pre plnenie uvedených úloh Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky disponuje relevantnými informáciami. Vyjadrenie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky je dostatočným podkladom pre správnu úvahu správneho orgánu. V žiadosti o vyjadrenie, zaslanej na uvedené ministerstvo boli dostatočné informácie na objektívne posúdenie podnikateľskej činnosti.

3. Podľa § 34 ods. 18 zákona o pobyte cudzincov sa prechodný pobyt po skončení jeho platnosti až do jeho rozhodnutia o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu považuje za oprávnený

na území Slovenskej republiky. Preto odvolací orgán považoval námietku účastníka konania za irelevantnú, nakoľko po skončení platnosti pobytu účastníka konania nebol nútený vycestovať z územia Slovenskej republiky ale mohol zotrvať na jeho území až do rozhodnutia o žiadosti o obnovenie jeho prechodného pobytu. Podľa ustanovenia § 75 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je oprávnený vykonávať kontrolu oprávnenosti pobytu, plnenia podmienok pobytu a dodržiavania povinností cudzinca, dodržiavania povinností inými fyzickými osobami a právnickými osobami v súvislosti s pobytom podľa tohto zákona. Z administratívneho spisu vyplýva, že správny orgán vykonával uvedenú kontrolu z dôvodu preverovania, či účastník konania vykonával účel, pre ktorý mu bol prechodný pobyt na území SR udelený. Správny orgán sa zaoberal vyjadrením účastníka konania a Ministerstvo hospodárstva zohľadnilo celé doterajšie pôsobenie firmy na území Slovenskej republiky.

4. V zmysle § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis zákon o správnom konaní. V zmysle § 34 ods. 1 Správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia. Správny orgán postupoval v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Správneho poriadku a pri rozhodovaní žiadosti o obnovenie prechodného pobytu prihliadal na prínos podnikateľskej činnosti účastníka konania a na hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Spolupracoval s orgánom kompetentným zhodnotiť prínos podnikateľskej činnosti, ktorým je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky a ako už je vyššie uvedené práve Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky má oprávnenie posudzovať dopad vykonávania podnikateľskej činnosti subjektov pre hospodárstvo Slovenskej republiky.

5. Správny orgán postupoval správne, keď vyžiadaval od Ministerstva hospodárstva stanovisko k podnikateľskej činnosti účastníka konania, nakoľko doloženie obligatórnych dokladov je jednou, nie však jedinou z podmienok pre obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky a zo žiadneho ustanovenia o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť správneho orgánu, pri splnení zákonných podmienok, udeliť resp. obnoviť prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania, bez priestoru na správnu úvahu. Automatickým udeľovaním akéhokoľvek pobytu cudzincom po priložení všetkých požadovaných dokumentov, by štát stratil možnosť regulovať počty cudzincov na svojom území. Samotný proces povoľovania pobytu vychádza aj z dostupných analýz a trendov zneužívania rôznych druhov pobytov cudzincami a s tým súvisiacich interných aktov riadenia. Ani zápisom účastníka konania do obchodného registra, tomuto mu nevzniká právny nárok na udelenie prechodného pobytu, nakoľko udeľovanie pobytu, ako aj zápisu do obchodnej spoločnosti predchádzajú odlišné osobitné režimy právnej úpravy, ktoré sú v tomto prípade vzájomne nezávislé a vzájomne nevytvárajú nároky na tieto právne inštitúty z odlišných právnych úprav. Na udelenie prechodného pobytu nemá cudzinec právny nárok, ak zákon neustanovuje inak. V zmysle ustanovenia § 32 ods. 2 Správneho poriadku rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán, ako aj správny orgán má povinnosť zaobstaráť také podklady pre rozhodnutie, ktoré mu umožnia zistiť presne a úplne skutočný stav veci.

6. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, na základe akých skutočností a podkladov správny orgán vychádzal pri hodnotení žiadosti účastníka konania a nakoniec aj pri jej zamietnutí. Udelený, resp. obnovený prechodný pobyt na účel podnikania by mal byť len cudzincovi, ktorého podnikateľská činnosť bude prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky a jeho prítomnosť je nevyhnutná na dosiahnutie podnikateľských zámerov. Povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 Správneho poriadku má správny orgán len v rozsahu dôvodov, ktoré účastník konania v priebehu správneho konania uviedol. Pritom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by správny orgán vznikla povinnosť, aby si sám domýšľal právne relevantné dôvody účastníkom konania neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia. Taktiež v zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 Správneho poriadku účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Preto správny orgán nemožno vytýkať ako vadu konania, ak neprihliadol na skutočnosti jemu neznáme, ktoré podľa povahy veci mohol uviesť len účastník konania (a neuviedol) alebo na dôkazy, ktoré mohol navrhnuť len účastník konania a ich nenavrhol.

Z administratívneho spisu vyplýva, že správny orgán vychádzal z vyjadrenia účastníka konania, ako aj zo získaných podkladov.

7. Právo na podnikanie je zakotvené v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý uvádza, že každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Následne však ods. 4 čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky uvádza, že zákon môže ustanoviť odchylnú úpravu práv uvedených v odsekoch 1 až 3 pre cudzincov. V danom prípade je to zákon o pobyte cudzincov. Cieľom jednotlivých ustanovení zákona o pobyte cudzincov je, v rámci regulácie migrácie cudzincov, upraviť a modifikovať podmienky ich pobytu na území Slovenskej republiky tak, aby v konečnom dôsledku boli skutočne prínosom pre rozvoj hospodárstva Slovenskej republiky, a nie iba fiktívnymi preukazovateľmi hospodárskych výsledkov na hranici finančných zdrojov, potrebných pre obnovenie pobytu. Je v záujme každého suverénneho štátu, aby si formou prijatia nástrojov migračnej politiky stanovil podmienky, za ktorých sa cudzinci môžu zdržiavať na jeho území. Jedným z takýchto nástrojov je aj zákon o pobyte cudzincov, ktorý jasne stanovuje podmienky pobytu cudzincov, ktorí na území Slovenskej republiky podnikajú, kedy jednou z nich je aj prihládanie na verejný záujem. V danom prípade teda nemožno vidieť verejný záujem, ktorý je opakom tzv. súkromného záujmu a z povahy veci je možné odvodiť, že nejde o taký záujem, ktorý by bolo možné označiť za všeobecne, či verejne prospešný, a je možné pozorovať výlučne len súkromný záujem účastníka konania na obnovení prechodného pobytu, za účelom získania voľného prístupu do schengenského priestoru.

II. žaloba a námietky

8. Žalobca v zmysle zákona o pobyte cudzincov podal žiadosť o obnovu prechodného pobytu za účelom podnikania, pričom k žiadosti doložil všetky zákonom o pobyte cudzincov stanovené dokumenty. Zákon o pobyte cudzincov účastníkovi konania neukladá povinnosť doložiť k žiadosti o obnovu pobytu iné dokumenty/dôkazy, ako napr. faktúry, zmluvy, objednávky, ktoré by preukazovali, že účastník konania sústavne vykonáva podnikateľskú činnosť smerujúcu k dosiahnutiu zisku a že táto je prínosná pre hospodárstva Slovenskej republiky. Žalobca ďalej dodal, že aj keď bol vyzvaný prvostupňovým správnym orgánom, aby sa vyjadril k skutočnostiam týkajúcim sa negatívneho stanoviska Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, správny orgán mu predmetné stanovisko nezaslal a nakoľko mal možnosť sa oboznámiť z obsahom daného stanoviska prostredníctvom nahliadania v správnom spise, pokladal predmetné stanovisko za podklad, ktorý nemá žiadnu výpovednú hodnotu, nakoľko sa v ňom neuvádzajú dôvody, pre ktoré nie je podnikateľská činnosť žalobcu v záujme hospodárstva Slovenskej republiky. Stanovisko obsahuje len o akési konštatovanie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, bez akéhokoľvek vysvetlenia, či odôvodnenia a už táto skutočnosť nedáva žalobcovi možnosť náležite reagovať na záver Ministerstva hospodárstva ohľadom podnikateľskej činnosti žalobcu, a teda sa ani náležite vyjadriť v rámci administratívneho konania. Dôsledkom vyššie uvedeného postupu je vydanie arbitrárneho rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ktoré žalovaný svojím rozhodnutím o odvolaní potvrdil.

9. Z dikcie ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov vyplýva, pri rozhodovaní o žiadosti policajný útvar prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia. Verejný záujem v zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov možno definovať ako záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom. S ohľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že prechodný pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky by nepochybne priniesol majetkový prospech, ako aj iný prospech pre mnohých občanov a súčasne by bol prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Závery žalovaného vo vzťahu k posúdeniu verejného záujmu sú nielenže nedostatočne odôvodnené ale aj predčasné. Žalovaný a správny orgán prvého stupňa podľa názoru žalobcu nevyhodnotili dôkazy a skutočnosti, ktoré v administratívnom konaní predložil žalobca - v dôsledku čoho nedostatočne posúdili verejný záujem vo vzťahu k pobytu žalobcu za účelom podnikania. S ohľadom na uvedené je podľa žalobcu nesporné, že nebol daný dôvod na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov.

10. Žalovaný a súčasne aj správny orgán prvého stupňa v rozhodnutí nerešpektoval Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko zamietnutie žiadosti predstavuje zásah do práva žalobcu na podnikanie a žalobca v súčasnosti ani nemôže vykonávať podnikanie na území Slovenskej republiky, keďže riadne podnikanie je podmienené udelením prechodného pobytu na účely podnikania. Žalovaný mu rozhodnutím o odvolaní odoprel právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života garantované

v článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, pričom žalovaný sa nevysporiadal s otázkou stretu dvoch základných práv, a to práva uskutočňovanie podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky a práva štátu na zásah do práva na podnikanie. Žalovaný neodôvodnil, prečo uprednostnil verejný záujem štátu a nie právo na podnikanie žalobcu spôsobom, aby bolo možné jednoznačne z obsahu rozhodnutia žalovaného posúdiť, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu, nebolo obmedzené resp. odopreté jeho právo na podnikanie na území Slovenskej republiky.

III. argumenty žalovaného

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že podľa § 34 ods. 18 zákona o pobyte cudzincov, prechodný pobyt po skončení jeho platnosti až do jeho rozhodnutia o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu, sa považuje za oprávnený na území Slovenskej republiky. Po skončení platnosti pobytu žalobca nebol nútený vycestovať z územia Slovenskej republiky, ale mohol zotrvať na jeho území až do rozhodnutia o žiadosti o obnovenie jeho prechodného pobytu. Podľa ustanovenia § 75 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je oprávnený vykonávať kontrolu oprávnenosti pobytu, plnenia podmienok pobytu a dodržiavania povinností cudzinca, dodržiavania povinností inými fyzickými osobami a právnickými osobami v súvislosti s pobytom podľa tohto zákona. Z administratívneho spisu vyplýva, že správny orgán vykonával uvedenú kontrolu z dôvodu preverovania, či žalobca vykonával účel, pre ktorý mu bol prechodný pobyt na území Slovenskej republiky udelený. V zmysle § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis zákon o správnom konaní. Ďalej žalovaný poukazoval na ustanovenie § 34 ods. 1 zákona o správnom konaní, v ktorom sa uvádza, že na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia. Vzhľadom na uvedené žalovaný zastával názor, že správny orgán postupoval v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a zákonom o správnom konaní.

12. Správny orgán pri rozhodovaní žiadosti o obnovenie prechodného pobytu prihliadal na prínos podnikateľskej činnosti žalobcu a na hospodárske záujmy. Spolupracoval s orgánom kompetentným zhodnotiť prínos podnikateľskej činnosti, ktorým je Ministerstvo hospodárstva SR. Práve Ministerstvo hospodárstva má oprávnenie posudzovať dopad vykonávania podnikateľskej činnosti subjektov pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Správny orgán postupoval správne, keď vyžiadal od Ministerstva hospodárstva stanovisko k podnikateľskej činnosti žalobcu, nakoľko doloženie obligatórnych dokladov je jednou, nie však jedinou z podmienok pre obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky a zo žiadneho ustanovenia o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť správneho orgánu, pri splnení zákonných podmienok, udeliť resp. obnoviť prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania, bez priestoru na správnu úvahu. Automatickým udeľovaním akéhokoľvek pobytu cudzincom po priložení všetkých požadovaných dokumentov, by štát stratil možnosť regulovať počty cudzincov na svojom území. Samotný proces povoľovania pobytu vychádza aj z dostupných analýz a trendov zneužívania rôznych druhov pobytov cudzincami a s tým súvisiacich interných aktov riadenia. Ani zápisom žalobcu do obchodného registra mu nevzniká právny nárok na udelenie prechodného pobytu, nakoľko udeľovanie pobytu, ako aj zápisu do obchodnej spoločnosti predchádzajú odlišné osobitné režimy právnej úpravy, ktoré sú v tomto prípade vzájomne nezávislé a vzájomne nevytvárajú nároky na tieto právne inštitúty z odlišných právnych úprav. Na udelenie prechodného pobytu nemá cudzinec právny nárok, ak zákon neustanovuje inak.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, na základe akých skutočností a podkladov správny orgán vychádzal pri hodnotení žiadosti žalobcu a nakoniec aj pri jej zamietnutí. Udelený, resp. obnovený prechodný pobyt na účel podnikania by mal byť len cudzincovi, ktorého podnikateľská činnosť bude prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky a jeho prítomnosť je nevyhnutná na dosiahnutie podnikateľských zámerov. Povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 Správneho poriadku má správny orgán len v rozsahu dôvodov, ktoré žalobca v priebehu správneho konania uviedol. Pritom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by správne orgánu vznikla povinnosť, aby si sám domýšľal právne relevantné dôvody žalobcu neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia. Taktiež v zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 Správneho

poriadku, žalobca je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Preto správny orgán nemožno vytýkať ako vadu konania, ak neprihliadol na skutočnosti jemu neznáme, ktoré podľa povahy veci mohol uviesť len žalobca (a neuviedol) alebo na dôkazy, ktoré mohol navrhnuť len žalobca a ich nenavrhol. Z administratívneho spisu vyplýva, že správny orgán vychádzal z vyjadrenia účastníka konania, ako aj zo získaných podkladov. Právo na podnikanie je zakotvené v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý uvádza, že každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Následne však ods. 4 čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky uvádza, že zákon môže ustanoviť odchylnú úpravu práv uvedených v odsekoch 1 až 3 pre cudzincov. V danom prípade je to zákon o pobyte cudzincov. Cieľom jednotlivých ustanovení zákona o pobyte cudzincov je, v rámci regulácie migrácie cudzincov, upraviť a modifikovať podmienky ich pobytu na území Slovenskej republiky tak, aby v konečnom dôsledku boli skutočne prínosom pre rozvoj hospodárstva Slovenskej republiky, a nie iba fiktívnymi preukazovateľmi hospodárskych výsledkov na hranici finančných zdrojov, potrebných pre obnovenie pobytu. Je v záujme každého suverénneho štátu, aby si formou prijatia nástrojov migračnej politiky stanovil podmienky, za ktorých sa cudzinci môžu zdržiavať na jeho území. Jedným z takýchto nástrojov je aj zákon o pobyte cudzincov, ktorý jasne stanovuje podmienky pobytu cudzincov, ktorí na území Slovenskej republiky podnikajú, kedy jednou z nich je aj prihliadanie na verejný záujem.

14. Správny orgán priznal žalobcovi všetky procesné práva, poskytol mu všetky poučenia podľa právnych predpisov Slovenskej republiky. Prechodný pobyt na účel podnikania na území Slovenskej republiky by mal byť udelený, resp. obnovený len cudzincovi, ktorého podnikateľská činnosť bude prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky a jeho prítomnosť je nevyhnutná na dosiahnutie podnikateľských zámerov. Správny orgán riadne odôvodnil skutočnosť, že pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme, čo bolo dôvodom na zamietnutie žiadosti žalobcu podľa § 33 ods. 6 písm. g) s poukazom na § 34 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov. V zmysle § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis zákon o správnom konaní. Na dokazovanie podľa Správneho poriadku možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Pritom nie je správny orgán viazaný len návrhmi žalobcu. Podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia, preto bolo dôvodné sa zaoberať prínosom podnikateľskej činnosti žalobcu pre hospodárstvo Slovenskej republiky, plnením účelu prechodného pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky a prihliadať na verejný záujem Slovenskej republiky, nakoľko udelenie či neudelenie, resp. obnovenie či neobnovenie prechodného pobytu cudzinca, je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita Slovenskej republiky. Cudzinec nemá na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky právny nárok.

15. V prípade žalobcu došlo k stretu verejného záujmu so záujmom súkromným, pričom je potrebné uprednostniť verejný záujem (t. j. záujem Slovenskej republiky - zákon o pobyte cudzincov) na efektívnej regulácii imigrácie štátnych príslušníkov tretích krajín na územie Slovenskej republiky pred záujmom žalobcu na obnovení prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania. Nie je vo verejnom záujme obnoviť taký prechodný pobyt, z ktorého má prospech len žalobca. Súčasná situácia na hospodárskom trhu nedovoľuje prijímať nekontrolovaný počet cudzincov a preto je prospešné pre Slovenskú republiku, aby správne orgány regulovali neefektívnu migráciu cudzincov na naše územie. Opatrenia regulujúce a podmieňujúce pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky musia teda nevyhnutne vychádzať a nadväzovať nie len na právne, ale aj na také podmienky v Slovenskej republike, akými sú verejný záujem, osobitne bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a pod. Uvedené mal na mysli aj zákonodarca, ak uložil správny orgánom rozhodujúcim o prechodnom pobyte cudzinca na území Slovenskej republiky povinnosť prihliadať na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Toto ustanovenie zákona je potrebné aplikovať aj pri rozhodovaní o obnovení prechodného pobytu, ako to určuje prvá veta ustanovenia § 34 ods. 10 zákona o pobyte cudzincov.

16. Verejný záujem je potrebné chápať ako taký záujem, ktorý je možné označiť za všeobecne či verejne prospešný, a ktorého nositeľa sú síce bližšie neurčení, ale aspoň rámcovo determinovateľní.

Pojem verejný záujem je teda explicitne uvedený v texte zákona, pričom plní funkciu podmienky, resp. kritéria, na ktorú pri rozhodovaní prihliada správny orgán. Zákomom povolená správna úvaha pri prihliadaní na verejný záujem nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Zákon o pobyte cudzincov nedefinuje pojem verejný záujem. Ide teda o slová, resp. slovné spojenia použité v textoch právnych predpisov na formálne vyjadrenie všeobecnejších, bližšie nešpecifikovaných javov, ktoré však v právnej norme nemajú definovaný explicitný obsah. Verejný záujem, v tomto prípade, nemožno vidieť ani v majetkovom prospechu, ktorý má Slovenská republika z podnikania žalobcu, nakoľko správny orgán zistil, že ku dňu 25.07.2019 mala spoločnosť žalobcu SALS ABEEL EUROPE S.LO. evidovaný nedoplatok vo výške 480 € na dani z príjmov právnickej osoby. Ďalej správny orgán kontrolnou činnosťou zistil, že spoločnosť, ktorej jedným z konateľov je žalobca, sa zaoberá prevažne kúpou zdravotných potrieb v Európe, ktoré následne predáva do Irackej republiky, z čoho správny orgán tiež vyplýva, že účel prechodného pobytu nevykonáva žalobca na území Slovenskej republiky, tak ako to určuje § 21 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Podľa potvrdenia zo Sociálnej poisťovne nie je spoločnosť SALS ABEEL EUROPE S.LO. evidovaná v registri zamestnávateľov Sociálnej poisťovne. Na základe zistených skutočností počas konania v žiadosti o obnovenie prechodného pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky na účel podnikania je možné pozorovať výlučne len súkromný záujem žalobcu na obnovení prechodného pobytu za účelom získania voľného prístupu do Schengenského priestoru.

17. Podľa žalovaného bol naplnený dôvod na zamietnutie žiadosti účastníka konania podľa ustanovenia § 33 ods. 6 písm. g) s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, pričom predmetné ustanovenie je ustanovením kogentným, kde je dôraz kladený na slovo „zamietne“ a správny orgán tak po naplnení dôvodov predmetného ustanovenia nemá inú možnosť, než žiadosť žalobcu zamietnuť. Správny orgán môže obnoviť prechodný pobyt na účel podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov aj vtedy, ak obchodná spoločnosť alebo družstvo, v mene ktorých štátny príslušník tretej krajiny koná podľa uvedeného ustanovenia, nedosiahla v predchádzajúcom zdaňovacom období zisk po zdanení podľa § 34 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, ale podľa stanoviska Ministerstva hospodárstva je podnikateľská činnosť obchodnej spoločnosti alebo družstva prínosom pre hospodárske záujmy SR, čomu tak však v prípade žalobcu nie je. Žalobca preukázal, že spoločnosť, v ktorej je konateľom, dosiahla v predchádzajúcom zdaňovacom období zisk po zdanení podľa § 34 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, ale podľa stanoviska Ministerstva hospodárstva nie je podnikateľská činnosť spoločnosti prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Záverom žalovaný dodal, že žalobca má právo na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, avšak podľa čl. 35 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky môže byť v prípade cudzincov zákonom ustanovená odchylná úprava tohto práva. Takýmto zákonom je aj zákon o pobyte cudzincov. Zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 10Sžak/7/2017 zo dňa 20.06. 2017, v ktorom sa senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vecne zhodnom prípade vyjadril, že stanovisko zastupiteľského úradu ako aj stanovisko Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky sú dostatočnými skutkovými podkladmi na posúdenie verejného záujmu v prípade udelenia prechodného pobytu na účel podnikania.

IV. verejné vyhlásenie rozhodnutia

18. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) v spojení s § 9 ods. 1 SSP a § 246 ods. 1, rozhodol vo veci rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil dňa 28.09.2022, postupujúc podľa § 107 ods. 2 a § 137 ods. 4 SSP. Žalobca ani žalovaný nežiadali o nariadenie pojednávania vo veci a súdom boli poučení, že ak sa výslovne nevyjadria, že žiadajú o nariadenie pojednávania, bude mať súd za to, že súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania.

V. Relevantné právne predpisy

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciiach § 6 ods. 1 SSP súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych

správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

20. Podľa § 21 ods. 3 č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov účel prechodného pobytu vykonáva štátny príslušník tretej krajiny na území Slovenskej republiky.

21. Podľa § 22 ods. 1 písm. b) cit. zákona, prechodný pobyt na účel podnikania udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu.

22. Podľa § 33 ods. 1 písm. a) cit. zákona, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia.

23. Podľa § 33 ods. 6 písm. g) cit. zákona, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme.

24. Podľa § 34 ods. 12 cit. zákona cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu z dôvodov podľa § 33 ods. 6; policajný útvar však nezamietne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny z dôvodu podľa: a) § 33 ods. 6 písm. b) v prípade ohrozenia verejného zdravia, ak ide o prechodný pobyt podľa §27, § 33 ods. 6 písm. d) a h), ak ide o prechodný pobyt podľa § 23 ods. 5.

25. Podľa § 111 ods. 1 písm. p) cit. zákona, štátny príslušník tretej krajiny je povinný vycestovať najneskôr posledný deň oprávneného pobytu; ak sa mu zamietla žiadosť o udelenie prechodného pobytu podaná z dôvodu zmeny účelu pobytu alebo druhu pobytu, zamietla žiadosť o obnovenie prechodného pobytu, zrušil prechodný pobyt, zamietla žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas, zrušil trvalý pobyt, zamietla žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu, zrušil dlhodobý pobyt, zamietla žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu, zamietla žiadosť o predĺženie tolerovaného pobytu alebo zrušil tolerovaný pobyt, je povinný vycestovať do 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia, ak nie je oprávnený sa zdržiavať na území Slovenskej republiky z iného dôvodu.

26. Podľa § 120 cit. zákona, ak nie je v tomto zákone alebo v osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c), § 115 ods. 1 a 10a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

27. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

28. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

29. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

30. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

31. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

VI. Posúdenie veci správnym súdom

32. „Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je v medziach žalobných dôvodov posúdiť, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.“ (NS SR spis. zn. 2Sžo/32/2014) Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Právomoc a príslušnosť súdov v správnom súdnictve je primárne daná základným zákonom štátu - Ústavou <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1015819&f=2>>, ktorá v článku 142 ods. 1 <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2109246&f=2>> ustanovuje kompetenciu súdov preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Rovnako tak čl. 46 ods. 2 Ústavy SR <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2108584&f=3>> zakotvuje právo každého, kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd s cieľom preskúmania zákonnosti takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Ústava však zároveň splnomocňuje zákon na úpravu preskúmačej kompetencie v rámci správneho súdnictva. Takýmto zákonom je Správny súdny poriadok. Je veľmi dôležité uviesť, že v správnom súdnictve sa uplatňuje dispozičná zásada, ktorá v praxi znamená, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a rozsahu určenom žalobcom. Nemôže teda preskúmať rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzený. Zo žaloby musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať; žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona a musí tiež poukázať na konkrétne ustanovenie právnych predpisov hmotného alebo procesného práva, ktoré boli rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu porušené. Nakoľko je konanie v správnom súdnictve koncentrované, žalobca môže žalobné dôvody rozširovať len do konca lehoty na podanie žaloby, ktorá je dvojmesačná a plynie od právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. K žalobným dôvodom, ktoré boli uplatnené neskôr, súd nemôže prihliadať.

33. Z administratívneho spisu súd zistil relevantné skutočnosti, a to že žalobca (štátny príslušník Irackej republiky) dňa 22.03.2019 podal žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Žalobca je konateľom obchodnej spoločnosti SALSABEEL EURÓPE s.r.o., IČO: 47 257 768 so sídlom Vyšehradská 8, 851 06 Bratislava. Funkcia konateľa uvedenej spoločnosti žalobcovi vznikla dňa 01.02.2016. V zmysle ustanovenia § 34 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov predložil žalobca správne mu orgánu potvrdenie Daňového úradu Bratislava c. 100956414/2019 zo dna 24.04.2019, na základe ktorého preukazoval zdanený príjem 22.673 €. Správny orgán v rámci zabezpečovania podkladov pre rozhodnutie zaslal žiadosť Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky o zaujatie stanoviska k podnikateľskej činnosti žalobcu, či podnikateľská činnosť účastníka konania bude prínosom pre hospodárske záujmy a hospodárstvo Slovenskej republiky. Dňa 20.08.2019 bola na správny orgán doručená odpoveď, v ktorej Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky uviedlo, že podnikateľská činnosť príslušníka tretej krajiny nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

34. Z ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že policajný útvar môže obnoviť prechodný pobyt príslušníka tretej krajiny, pri splnení zákonom stanovených kritérií na striktné limitované obdobie, a teda na udelenie resp. predĺženie prechodného pobytu neexistuje právny nárok. V praxi to znamená, že orgán verejnej správy môže, ale aj nemusí žiadosti príslušníka tretej krajiny vyhovieť. Ak teda správny orgán žiadosti nevyhoví, musí uviesť dôvody zamietnutia žiadosti, ktoré však nemôžu byť arbitrálne. „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny“ (judikatúra Ústavného súdu SR I. ÚS 117/07 ale aj sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008)). Podľa správneho súdu pri preskúmaní dôvodov rozhodnutia správneho orgánu, ktorý aplikoval svoju diskrečnú právomoc, nie je úloha súdu posudzovať vhodnosť resp. účelnosť výkladu príslušného ustanovenia právneho predpisu, ale miera posudzovania smeruje k tomu, či konkrétny výklad právnej normy nevykazuje znaky svojvôle (bezbrehosti) správneho orgánu. To sa rovnako vzťahuje aj na prípad, kedy je rozhodnutie správneho orgánu zjavne neodôvodnené. Ďalej správny súd uvádza, že v rovine konštantnej judikatúry policajný útvar pri rozhodovaní o udelenie prechodného pobytu, tak aj pri

rozhodovaní o zrušení povolenia na prechodný pobyt prihlíada zo zákona aj na verejný záujem. Ide o prípady, kedy síce cudzinec nepredstavuje z hľadiska bezpečnosti riziko pre Slovenskú republiku, ale aj napriek tomu je jeho pobyt na území Slovenskej republiky nežiaduci. Tým je umožnené regulovať počty cudzincov z tretích štátov, a to aj na základe podkladov, ako je stanovisko ministerstva hospodárstva, resp. orgánov územnej samosprávy. „Verejný záujem v intenciách rozhodovania o udelenie, resp. zrušenie povolenia na prechodný pobyt v zmysle zákona o pobyte cudzincov možno chápať ako záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom, pričom preukázať skutočnosť, že udelenie prechodného pobytu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny nie je vo verejnom záujme je povinnosťou správnych orgánov.“ (napr. NS SR spis. zn. 10Sžak/7/2019 zo dňa 19.06.2019).

35. V kontexte uvedeného sa správny súd nemohol stotožniť so žalobcovou námietkou o arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. V danom prípade orgány verejnej správy postupovali plne v súlade so zákonom (§ 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, § 32 ods. 1 Správneho poriadku) a za týmto účelom bolo vykonané riadne dokazovanie. Prvostupňový správny orgán podľa listín založených v administratívnom spise vykonal dopyt na vybrané štátne inštitúcie a postupoval správne, keď si vyžiadal stanovisko aj od relevantného štátneho orgánu - Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky. Správne orgány sa riadne zaoberali otázkou prínosu podnikania žalobcu pre Slovenskú republiku, teda či ide o záujem, ktorý by bolo možné označiť za verejne prospešný. Zákon o pobyte cudzincov v ust. § 33 ods. 1 písm. a) rieši situáciu pri podaní žiadosti cudzinca o udelenie prechodného pobytu, kedy správny orgán prihlíada verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia. Už samostatne prijatý záver (na relevantnom podklade ústredného orgánu štátnej správy), že pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme pre absenciu prínosu pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky - postačuje pre naplnenie kritéria udržateľnosti zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (vylučujúc arbitrárnosť preskúmaných rozhodnutí), pretože žalobca v administratívnom konaní nepredložil také dôkazy, ktoré by boli spôsobilé zistený poznatok hodnoverne vyvrátiť. Správne orgány v rámci zisťovania skutkového stavu preverovali aj skutočnosť, či sa žalobca reálne aj na území Slovenskej republiky v rozhodnom čase (od 22.03.2019) zdržiaval. Dospeli však k negatívnemu výsledku na adrese Mariánska č. 8 v Bratislave.

36. Správne orgány sa zaoberali aj zásahom do práva žalobcu na súkromný a rodinný život, ktorý je garantovaný čl. 19 ods. 2 Ústavy SR v kontexte s vyhodnoteným poznatkom, že žalobca nevedie na území SR rodinný a súkromný život, teda sa zaoberali mierou integrácie žalobcu vzhľadom na spoločenské väzby v Slovenskej republike. Pri akomkoľvek rozhodnutí možno polemizovať o jeho odbornej úrovni, či správny orgán mohol svoje argumenty vysvetliť podrobnejšie, alebo sa precíznejšie vysporiadať s tvrdeniami účastníka konania, ktoré možno považovať za právne významné. Súd však hodnotí preskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu len v miere jeho minimálnej argumentačnej kvality a interpretačnej schopnosti, na základe akých logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov správny orgán vydal meritorne rozhodnutie. Skutočnosť, ku ktorým správny orgán dospel na základe voľnej úvahy, treba v rozhodnutí dostatočne odôvodniť, aby bolo zrejmé, čo bolo podkladom rozhodnutia a ako sa vyhodnotili vykonané dôkazy. V tejto svojej povinnosti je správny orgán limitovaný len všeobecnými vymedzeniami zákonných podmienok, ktoré predstavujú hranicu voľnej úvahy. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správny súd dospel k záveru, že spĺňajú zákonom (aj judikatúrou) vyžadované atribúty a obstáli ako celok. Je zrejmé, na základe čoho dospel žalovaný k právnemu záveru vo svojom rozhodnutí a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uvedené podľa názoru súdu aj vyplýva. S poukazom na vyššie uvádzané dôvody dospel súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je zákonné, preto žalobu v súlade s § 190 SSP zamietol.

37. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 168 v spojení s §175 ods.1 SSP, avšak vo veci úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, ide o orgán štátnej správy a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

38. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).